

ков, Серафим Северняк, Васил Попов, Дончо Цончев, Георги Мишев, Миле Марковски.

От шестимата „нови“ половината вече са познати от по-стари публикации на испански: Стаматов, Караславов, Василев. С което се възстановяват от най-стария „каноничен“ списък.

Макар че не срещаме името на Димитър Димов нито в един от досегашните списъци, той е канонично добре представен като „автор за чужбина“ – Sofia Press издава неговите „Осъдени души“ и на английски, и на френски (може би 1975 г.), но не и на испански, макар че романът е с испанска тематика: Dimiter Dimov, *Damned souls*, Translated by Mihail Todorov, Editor: Theodora Atanassova, Sofia Press, Sofia s. a. Dimitre Dimov, *Foi et morphine. Roman*, Traduit et adapté du bulgare par Jéliasko Rainov, Sofia-Press, Sofia s. a.

И още едно значително Димово присъствие – той е третият, след Емилиян Станев и Димитър Талев, от авторите, представени в отделението „Литература на социалистическото общество“ в една много популярна антология на българската литература издадена през 1977 г., и предимно предназначена за студенти изучаващи български в чужбина. На Димов се посещават седем страници (стр. 545-551), с биобиблиографическа бележка и откъс от Тютюн: Стефан Елефтеров. Антология на българската литература. Избрани текстове и характеристики. Издателство „Наука и изкуство“, София 1977.

В Испания съвсем случайно още през 1977 г. популярно-историческото списание „Historia“ публикува статия от четири страници (номер 16, август 1977 г., с. 130-133) за „Осъдени души“. Испания в българската литература на XX век” (“*Almas condenadas. España en la literatura búlgara del siglo XX*”), в рубриката «Книга на месеца». Авторът на статията е испанският писател и приятелят на Димов от времето на престоя му в Мадрид – Хуан Едуардо Сунига (Juan Eduardo Zúñiga).

Присъствие на Димовото творчество в испаноговорящия свят става още по-съществено, когато през октомври 1978 г. е включван като драматург в антология на българския театър, която, макар че се обявява в Куба и отговаря може би на «кубинския канон», е дело на българи: подборът и прологът са